

Even bijbuurten met... Mat Janssen:

o Gerard Kessels die bij dagblad De Limburger meer dan 55 jaar zijn column schreef, is daar deze week net voor het weekend op eigen aangeven definitief mee gestopt.

Jij, Mat, hebt jaren geleden contact met hem gemaakt in Nederweert, of wij bij gelegenheid een tekst van hem in overleg konden overnemen bij de Column rubriek op de parochie weblog. En dat mocht.

Wat spreekt jou, in zijn Column thema's en vertellingen, zelf zo aan?

● **Mat: Mijn eerste persoonlijke kennismaking met Gerard Kessels stamt uit de negentiger jaren. We troffen elkaar bij een receptie op de Hogeschool voor de Journalistiek in Tilburg. Mijn vroegere buurman Huub Evers, tot voor kort ook ombudsman van 'De Limburger' en docent aan die Hogeschool was gepromoveerd tot lector en dat werd gevierd met een grote receptie. We 'treinden' samen terug naar huis en al pratende kwamen we er achter, dat we elkaar al op jonge leeftijd hadden ontmoet. Mijn vriendengroep trok op zondag vaker naar 'Santo Domingo', waar Gerard zijn plaatjes draaide. Zijn 'Ja' op mijn vraag van enkele jaren geleden of wij als parochieweblog af en toe een column van zijn hand mochten plaatsen, had ik - eerlijk gezegd - dan ook wel verwacht.**

In zijn columns is Gerard steeds dicht bij 'zijn thuis' gekomen. Vroeger verhaalde hij graag over zijn belevenissen 'in de grote wereld' als correspondent in Bonn en Rome. De laatste jaren speelden met name de kleinkinderen en zijn rollator een rol en dat allemaal in zijn eigen Nederweert. Maar waar zijn columns ook speelden, nooit geen 'dikdoenerij' en altijd in voor iedereen begrijpelijke taal!

o Er waren nog 2 columnisten op die plek in de krant naast Gerard. Zij deden dat onder de titel: 'Aan de kant'.

Met Huub Grommen bedacht jij de rubrieksnaam: "Vanuit de Zijbeuk". Ook Henk Willems schreef onnavolgbaar mee. En sinds enkele tijd ook mw. Ronny Blok. Met al de tijd, een foto van de zijbanken in de Meijelse kerk; naast de vroegere 'preekstoel'.

"ik kreeg veel reacties van de lezers, als ik persoonlijk vertelde over iets als de ziekte van mijn kat; en niks bij zoiets als de Twin Towers op 11 september" zei 1 van de columnisten naast Gerard, die nu ook (moeten) stoppen.

Wat is jouw ervaring, daarin?

● **Mat: Toen wij begonnen met de columns op onze Parochieweblog, hadden we - net als die 'beroepsschrijvers' een kapstok nodig om de boel aan op te hangen. Al pratende kwamen Huub en ik al vrij snel bij "Vanuit de zijbeuk". We vonden die titel wel passend voor een kerkelijke rubriek, maar tegelijkertijd verschaftte het voor ons gevoel ook voldoende ruimte om ook over andere onderwerpen te schrijven en zo af en toe ook wel een kritische noot te kraken over het 'instituut' kerk... En om de speelruimte - ook inhoudelijk - bijna onbeperkt te maken, voegden we daar in de 'Intro' aan toe: *"De ene keer ernstig, dan puntig en uitdagend en een volgende keer met een grote knipoog."* Persoonlijk zou ik het wel fijn vinden als een column zo af en toe tot discussie zou leiden op de weblog. Blijkbaar zit dat er echter niet in. Ik heb wel enkele 'persoonlijke aanbidders', die me zo af en toe laten weten, dat ze mijn 'schrijfsels' wel aardig vinden. Dank daarvoor.**

o Voor je werk bij de vakbond FNV, heb je ook vele betrokken mensen mogen interviewen. Die interviews zijn ook in 2 officiële boeken uitgegeven. Ik heb ze ooit dankbaar van je gekregen, en mogen lezen. Toen je zelf kwam voor een kennismaking interview.

Komende week begint op de parochieweblog maandagmorgen een nieuwe, maandelijkse rubriek: "Een kopje koffie met..." Door Ronny Blok. De 1e geïnterviewde is Erwin van den Beuken. Dit idee is bij jou thuis aan de koffie ontstaan, samen ook met je neef Louis Verheijen erbij.

Ronny heeft gekozen voor: de Goejje als gesprekslocatie. En in de Goede (Doelen)Week, als begin van deze maand-rubriek.

Hoe pakte jezelf, een interview aan?

● **Mat: Uiteraard hoop ik, dan de nieuwe rubriek van Ronny een succes wordt! Dan even iets over mijn aanpak van mijn interviews voor de FNV. Voor elk boek interviewde ik 50 Limburgs vakbondsmensen, met zeer uiteenlopende verdiensten voor de vakbeweging., Ik liet me vooraf altijd goed informeren over de persoon, die ik ging interviewen. Op die manier kon ik vrij makkelijk en gericht bepalen welke zaken ik aan de orde wilde stellen. Vanuit die informatie vooraf kon ik ook makkelijk wat meer persoonlijke zaken aan de orde stellen. Daarmee werden het 'portretjes' waarin de hele persoon aan de orde kwam en niet alleen zijn of haar verdiensten voor de vakbeweging.**

o Gerard Kessels, zo vertelt hij in een slotinterview met hem bij De Limburger, las graag Godfried Bomans. Daar heeft hij alles van. Voor jou, weet ik, was dat: Simon Carmiggelt.

Wat spreekt, of sprak, jou bij de 'cursiefjesschrijver' Carmiggelt zo aan? Ook bijvoorbeeld, even voor het slapen gaan?

- Mat: De 'cursiefjes' van Carmiggelt - ik had ruim 50 boekjes van hem - waren voor mij **DE MANIER** om mijn gedachten te verzetten. Los te komen van mijn dagelijkse werk. Zijn manier van schrijven was absoluut niet slaapverwekkend, maar waren voor mij de ideale manier om van de 'werkstand' over te schakelen naar de 'ruststand'.

Simon verstond voor mij als geen ander de kunst om het te doen lijken of die duizenden verhaaltjes geen hele of minstens halve verzinsels waren, maar stuk voor stuk echt hadden plaatsgevonden.

o tenslotte: een vorm van uitgebreid Interview, is een; Biografie. Ik weet dat jij die, over enkele eigentijdse personen hebt doorgelezen. Soms meerdere, honderden bladzijden. Kan jij er eens ene kort noemen? En wat je daarvan dan zoal leert,

- Mat: Waar de 'cursiefjes' van Carmiggelt zich uitstekend leenden als overgang van 'werk' naar 'slapen', is een Biografie voor mij echt iets waar je voor moet gaan zitten. Er een hele middag of avond induiken. Biografieën van vakbondsbestuurders hadden natuurlijk ook nog eens waarde voor mijn werk. Biografieën van binnen- en buitenlandse politici geven vaak heel interessante inkijkjes hoe het er in die wereld aan toe gaat.

Erg interessant vond ik de biografie over de oud-bisschop Tiny Muskens van Breda. Na een jarenlang verblijf in Indonesië schrikte hij na zijn terugkeer in 1994 Nederland op, door op een onorthodoxe wijze aandacht te vragen voor armen, zieken, en daklozen in ons eigen land. Als we daar de asielzoeker aan toevoegen, nog steeds een actueel thema!